

MILAN MAZÚR: PARADOXICAL HAPPINESS

Autor: **Milan Mazúr**

Kurátor: **Viktor Čech (CZ)**

Termín konania: **16. 2. – 26. 3. 2017**

Vernisáž: **štvrtok, 16. februára 2017 o 18:00**

Miesto konania: **Galéria mladých**

Francouzský sociolog a filozof Gilles Lipovetsky označil situáciu súčasnej spoločnosti, v níz se za horečnatou hyperkonzumní mánií vynoňuje čím ďalej tým zreteľnejší úzkosť spjatá s rozkladom hodnôt občianskej spoločnosti a rozvírajúcich sa sociálnych núžek, za „civilizáciu paradoxného šťastia“. Jedinec je v ní vrhnutý do víru hédonického hýrenia, ktoré svým širokým spektrom nabízaných slasťtí nemá v histórii obdoby. Zdánlivá možnosť neomezené voľby a nekonečného výberu nahrazuje v čím ďalej väčšiu mieru skutočnú občiansku slobodu jednotlivca. Pociť zadostiučinění a seberealizácie sa v takej záplavě podnětů vytráci a nahrazujú jej pociť frustrácie a neklidu. S nimi spojená úzkosť vede k pociť osobného i spoločenského ohrožení.

Současný konzument masové kultúry pobýva ve světe, kde mizí rozdiel medzi predmetným a virtuálnym, čo sa týka i tela jeho samotného, ktoré svými dátovými chapadly presahuje ďaleko do digitálneho priestoru za obrazovkou. Neurotické těkání po tomto quasi-materiálnom světe je spojené s objektivizáciou seba samého, teda vnímaním svojho tela ako ďalšieho predmetu, či součtu predmetů. Vlastne někdy už ani nevíme, kde končí naše telo a začína svet věci kolem nás. Stávame sa jeho súčasťou, stejně jako řada věci začíná čím ďalej viece fungovať nezávisle na nás (ať již to jsou pokroky v oblasti AI či rozvoj tzv. internetu věci). Tato ztráta hranic a jasné role či identity jen ďalej prispívá k onej všudypřítomné úzkosti.

Řadu z důsledků výše zmíněných jevů můžeme sledovat i v tvorbě Milana Mazúra, jehož výstava v Nitre je pojmenována právě podle onoho Lipovetského termínu. Mazúr je ve svých videích a instalacích reflektuje prizmatem vizuální kultúry, jako je řeč filmové tvorby či predmetnými situaciami, vycházejícími z materiální podstaty naší civilizácie. Jedno z prezentovaných videí je nazváno Myokymie, teda samovolné těkání svalů, často způsobené například úzkostnými stavů. Tyto pod povrchem uhlazené estetiky naší materiální kultúry se projevující příznaky krize se ve vizuálních i narativních odkazech vinou celou výstavní prezentací. Pociť bezpečí a klidu návštěvníka galerijního priestoru, unikajícího do estetického prožitku, se na této výstavě rovněž může stát tím, jak je nám zde připomínána ona skrytá úzkosť, poněkud paradoxním.

Viktor Čech